உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

விபூதி ருத்ராக்ஷ மஹத்வ விளக்கம்.

இஃது

சித்தாந்த சைவ சரபம்

சோளங்கிபுரம்,

ஸ்ரீலஸ்ரீ சிவ அருணகிரி முதலியார்

அவர்களால் இயற்றப்பட்டு

கண்டமாணிக்கம்

ஸ்ரீமாந். நா. பிச. வே. பிச்சகுட்டிச் செட்டியார்

அவர்கள் நல்லாதரவால் (இரண்டாம் பதிப்பு)

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

அக்ஷயஞு கார்த்திகைமீ கஉ

1926

இதன் விலை அணா 3.

PRINTED AT
THE NOBLE PRESS,
MADRAS. S. E.,

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

முகவுரை.

சித்தாந்தசைவம் எனனும் வைதிகசைவ சமயாதீதமானது உலகத்திலுள்ள பல சமயங்களேயும் தனக்குச் சோபானங்களாகக் கொண்டு அவற்றிற்கெல்லாம் தாயகமாய் விளங்கியிருந்தும், அது தக்கபரிபாலனமின்றிக் குன்றியிருத்தல் பற்றி அதன் அபிவிருத்தியின் பொருட்டு, இரங்கூனிலுள்ள சைவாபிமானிக ளென்னும் ஸ்ரீமான்களாகிய நகரத்தார்கள், திருத்தொண்டர் புராணமென்று வழங்கும் பெரிய புராணத்தின் ஓர் பகுதியாகிய ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் புராணத்தைத் தமது பாடசாலேயில் சுமார் ஒன்பதுமாத காலமாக அடியேனைக்கொண்டு பிரசங்கஞ் செய்வித்தார்கள். சைவர்களுள் பெரும்பாலர் வேதோக்தமான விபூதி ருத்ராக்ஷ தாரணம் அளவுக்கடங்காத மகிமையுடையதென்று உணராது "தந்தை எவ்வழி

தனயன் அவ்வழி'' என்றபடி அழகுண்டாகும்படி அணிதல் மாத்திரத்தானே காலங்கழித்தலின், அவர்களும் உண்மையறிந் துய்யும்வண்ணம் ''விபூதி ருத்ராக்ஷ மஹத்வ விளக்கம்'' என்னும் ஒரு நூல் இயற்றித் தரும்படி, குருலிங்கசங்கம பக்தியிற் சிறந்தவரும், சைவசாரமுடைய அடியார்களுக்குக் குறைவின்றி கொடுத்தவருமான கொத்தமங்கலம் ஸ்ரீமான் சி. ராம. அ. இலக்குமணச் செட்டியாரவர்கள் அடியேனைக் கேட்டுக்கொண்டார்கள். அவர்கள் விருப்பத்திற்கிணங் இச் சைவசமயமே மெய்ச்சமயமென்றும், அதனைப் பரிபாலனம் பண்ணுதலே பெரும் புண்ணியமென்றும், இளமைதொட்டு எனது அறிவில் ஓங்கி வளர்ந்த உண்மையுணர்ச்சியினுல் அபிமானம் மிக்கு, அதனையே கடைப்பிடியாகப்பிடித்து, இதுகாறும் உண்மை ஞானம் பரவுதற்கேதுவான முயற்சிகளையே தலைநின்றுசெய்து போதரும் அடியேனுல் முற்பவப் புண்ணிய நற்பயன் மேலிட இச்சிறு சைவநூல் யாவருக்கும் பிரயோசனமாகும்படி இயற்றப்பட்டது. இதைக் கண்ணுறும் நல்லறிஞர்கள் தங்கள் தங்கள் மக்கட்கும், சைவ சமயத்திற்பிறந்த பாக்கியவான்களுக்கும், விபூதி ருத்ராக்ஷ

தாரண மஹத்வத்தை அடிக்கடி எடுத்துப் போதிப்பாராயின் நம் வைதிகசைவம் குன்றின்மேலிட்ட விளக்குபோல் பிரகாசமடையத் தடையின்று. இந்நூல் சைவர்களுக்குப் பெரிதும் பயன் தருவதாயிருந்தமையின் 2500 பிரதிகள் விரைவில் செலவாய்விட்டன. இதனை மீண்டும் அச்சிலேற்றி லோகோபகாரமாகப் பிரகடனஞ் செய்யும்படி எனது உழுவலன்பு வாய்ந்த சைவத் திருவாளர் கண்டமாணிக்கம் நா. பிச. வெ. பிச்சகுட்டிச் செட்டியாராம் பெருந்தகையாளர் வற்புறுத்தினமையால் இவ்விரண்டாம் பதிப்பு வெளிப்படுத்தலாயிற்று. இதில் இன்னுஞ் சில முக்கிய விஷயங்கள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இப்புண்ணிய சீலருக்குச் சைவவுலகம் எக்காலமும்நன்றிபாராட்டக் கடப்பாடுடையது. இவர்கள் ஸ்ரீ பசுபதியின் றிருவருளுக்குப் பாத்திரராகி என்றும் அழியாத புகழையும், செல்வத்தையும், சிவ புண்ணியத்தையும் பெற்று ஓங்கி வாழ்வார்களாக. இணையில் பெருமைதாங்கிய இளம்பிறை சூடிய இறைவன் றிருவருள் முன்னிற்க. சுபம்!

சோளங்கிபுரம்
அக்ஷய௵
கார்த்திகை௴ ௧௨ } சோ. சிவ அருணகிரி முதலியார்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

ஸ்ரீ ஜ்ஞான சம்பந்த குருப்யோ நம:

விபூதி ருத்ராக்ஷ மஹத்வ விளக்கம்.

காப்பு.

நற்குஞ்சரக்கன்று நண்ணிற் கலைஞானங்
கற்குஞ்சரக்கன்று காண்.

சிவசின்னங்கள்.

பரம சிவனமலன் பத்தர்க்குச் சின்னம்
உருவுடலிற் கண்டிகையு நீறும்.

நெடிய கடல் சூழ்ந்த இந்நில வுலகத்திலுள்ள சமயங்கள் பலவற்றுள்ளும் மிகச்சிறந்ததும், உயர்வொப்பற்றதும், உண்மையானதும், என்றுந்திரியாத இயல்புடையதுமாயுள்ளது சைவ சித்தாந்த மொன்றேயாம். இச்சித்தாந்தம் சிவசம்பந்த முடைமையின் சைவமெனப்பட்டது. படவே இது கடவுள், ஆன்மா,

மலம், மாயை, கன்மம் ஆகிய ஐம்பொருள்களின் இயல்பு களை உள்ள உள்ளவாறு உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போல எடுத்துக்காட்டி விளக்கும் பேராற்றலுடையது. இதுசமயங்களுள் ஒன்றாயும் சமயங்கடந்த மோனசம ரசமாயும் சிறப்புற்றோளிரும் வல்லபமுடையது. இத னைப் பத்திநெறி யெனவும் முத்திநெறி யெனவும் உண்மை ஞானிகள் மகிழ்ந்து கூறுவர். எந்தச் சமயத்தின் கொள்கையும் இச்சமயத்தின் ஓர் பகுதியிலடங்கும். இதன் கொள்கையோ அவ்வாறு அடங்குவதன்று. சைவத்தில் அடங்காத ஒருண்மையை வேறொருசமயம் அரிதாகக்கண்டுகூறிற்றென்பது யாண்டுஞ்சொல்லப்பட வில்லை. மற்றச் சமயங்களிலே காணப்படாத அரிய பெரிய உண்மைகள் பல சைவத்திலே காணப்படுதல் மெய்கண்ட சாஸ்திரங்களை யோதி யுணரும் புண்ணிய பரிபாகமுடைய நல்லறிவாளர்க்கே நனிவிளங்கும். ஆத லால் உலகத்திலுள்ள சமயங்கள் ஒன்றையும் வெறுக் காது, அவற்றையும் அவற்றில் உபாசிக்கப்படுந்தெய்வங் களையுந் தனக்கு அங்கங்களாகக் கொண்டு அவற்றின் சிரசாய் விளங்கலால் சித்தாந்தசைவம் எனச் சிறப்புப் பெயர் பெற்றொளிர்கின்றது. இந்தச் சித்தாந்த சைவத்

திற்கு எந்தச் சமயமும் விரோதமின்று. சைவர்கள் சைவசமயத்தை அநுஷ்டிப்பதோடு சைவத்திறமாகிய சித்தாந்த நெறியைக் கடைப்பிடித்தொழுக வேண்டு மென்பதே சிவஞானிகளின் துணிபு. அவ்வாறு ஒழுகு கின்றவர்களே சித்தாந்த சைவர் எனப்படுவர். சித் தாந்த சைவம் ஒன்றே ஜகத்காரண வஸ்துவாகிய பிர மத்தை உருவமாகவும்அருவமாகவும்,அருவுருவமாகவும் அதீதமாகவும் வழிபடும்படி போதிக்கின்றது. அன்றி யும், அப்பரம்பொருளுக்குத் தன்னை அடிமையாகவும், பின்னர் சற்புத்திரனாகவும்,அதன்மேல் சிநேகனாகவும், முடிவில் அதுவே தானாகவும் உபாசிக்கும்படிச் செப்பு கின்றது. இத்தகைய சிறந்த நலங்கள் வேறு சம யத்தில் கிடையா. ஆதலால் இதுவே தாயகம் என் பதற்கு யாதொரு ஐயமுமின்று. இவ்வுண்மையினை ஸ்ரீ தாயுமான சுவாமிகளும், "சைவ முதலாமளவில் சமய மும் வகுத்துமேற் சமயங்கடந்த மோன, சமரசம் வகுத்தநீ" எனவும், "மாலறவுஞ் சைவமுதல் மதங் களாகி மதாதீதமான வருள்மரபு வாழி" எனவும், "சைவ சமயமே சமயம் சமயாதீதப் பழம்பொருளைக், கைவந்திடவே மன்றுள் வெளிக்காட்டும்," எனவும்,

"இப்பரிசாஞ் சமயமுமா யல்லவாகி யாதுசமயமும் வணங்கு மியல்பதாகி'' எனவும், "அயர்வறச் சென்னியில்வைத்து ராஜாங்கத்தில் அமர்ந்தது வைதிகசைவ மழகிதந்தோ'' எனவும் "இதுவன்றித் தாயகம் வேறில்லை யில்லை, சந்தாந கற்பகம்போ லருளைக்காட்டத் தக்கநெறி யிந்நெறியேதான் சன்மார்க்கம்'' எனவும் வற்புறுத்தியுள்ளார்கள். உலகத்திற்கு எக்காலமும் நன்மை தரத்தக்கதும், சிற்றுயிர்க்கு உறுதி பயப்பிப்பதும் இச்சித்தாந்த சைவமே.

இச்சித்தாந்த சைவத்தில் பிரதிபாதிக்கப்படும் பரம்பொருள் பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன் என்னும் குணமூர்த்திகள் மூவருக்குந் துரீயமாயும், சுருதி முடிகள் கொண்டாடும் நிகரில் பெருமைதாங்கிய பிரணவத்தின் நான்காவதான அர்த்தமாத்திரையின் பொருளாயும், தோன்றுவன எல்லாவற்றிற்குந் தோன்றுமிடமா யுள்ளவருமான சிவபரம்பொருளேயாம். இச்சிவத்தினது இயல்பு சத்தும் சித்துமாய் இருதன்மையவாம். அது ஆகாச சொரூபமாம், ஆநந்தம் அதிலடங்கும். ஆநந்தமாவது எண்குணங்களாம். இக்குணங்களில் ஆன்மாக்களின்மேல் வைத்த கருணைக்குணமே பரா

சத்தி எனப்படும். இக்கருணை சத்தியின் வசப்பட்டு நின்றசிவம் அந்நிலையிற் பதியெனவும், பரசிவமெனவும் சொல்லப்படும். அப்பதியின் சந்நிதியில் உலகம் ஐந் தொழிற்படும். பதியாகத் திருவுருவங்கொண்டபோது அந்தத் திருமேனியில் இயற்கையாகப் பூத்த நீறே விபூதி எனவும், அந்தத் திருமேனியின் நயனங்களி னின்றுந் தோன்றிய கண்மணிகளே ருத்ராக்ஷம் என வுஞ் சொல்லப்படும். இவ்விரண்டின் பெருமையை இச் சிறுநூல்விளக்கலால் இந்நூலுக்கு "விபூதி ருத்ராக்ஷ மஹத்வ விளக்கம்" என்னும் பெயர் சூட்டப்பட்டது. இவ்விரண்டு பொருள்களே சிவசம்பந்தமுடைய சிவ சின்னங்கள் எனவும், இறைவனிடத்தினின்றுந் தோன் றினபடியால் நிர்மலத்துவமுடைய பரமாந்தரங்க ஞான சாதனங்கள் எனவும், அருட்சத்தி தோய்தலால் சிவ சத்தி ரூபங்கள் எனவும் சொல்லப்படுகின்றன. இவை ஆபரணமாகத் திகழ்தலானும் சைவபூஷணம் எனவுங் கூறப்படும்.

தனது கணவனால் கொடுக்கப்பட்ட திருமங்கிலி யம், மோதிரம் முதலியவற்றை எந்த நாயகி தரிப்ப தற்குக் கூசுகின்றாளோ அவள் குலமகள் எனக் கூறப்

படாள். அதுபோல விபூதிருத்ராக்ஷ சிவசின்னங்களை எவன் தரிக்கக்கூசுகின்றானோ அவன் உண்மைச்சைவ னெனக் கூறப்படான். எல்லா ஆபரணங்களைத் துறந்தாலும் திருமங்கிலியத்தை மாத்திரம் துறக்கக் குலமகள் எவ்வாறு உடன்படமாட்டாளோ அதுபோல ஒருவன் எவ்வித அணிகளையுந் தரியாதிருந்தாலும் சிவபெருமானாலே தரப்பட்ட சிவ சின்னங்களாகிய சைவ பூஷணங்களை மாத்திரந் துறக்காது அவற்றை அன்போடு யணிவதையே ஆவசியமாகக் கொள்வன். ஆதலால் விபூதி ருத்ராக்ஷ தாரணம் யாவருக்கும் இன்றியமையாத பரம சாதனமென்று இங்கு காட்டப் பட்டது. காமக் கிழத்தியரது உடம்பிலே காணப் படும் ஆடை, சாந்து, ஆபரணம் காமுகரை வசீகரித்து இன்பஞ் செய்புமாறுபோல ஞான உணர்ச்சி யுடையார் யாரையும் காட்சி மாத்திரத்தில் வசீகரித்து இன்பஞ் செய்தல் காரணமாய்ச் சிவபக்தியுடையா ரனைவருக்கும் விபூதி ருத்திராக்ஷ தாரணம் திருவேடமாகக் கொள் ளப்பட்டது. இவ் வுண்மையினை "சேலுங் கயலுந் திளைக்குங் கண்ணாரிளங் கொங்கையிற் செங்குங்குமம்-போலும் பொடியணி மார்பிலங்குமென்று புண்ணியர்

போற்றிசைப்ப.'' என்னுந் திருப் பல்லாண்டு திருப் பாசுரத்தால் சிந்தித்து மகிழ்க.

விபூதிக்குரிய விபூதி, பஸிதம், பஸ்மம், க்ஷாரம், ரக்ஷை என்னும் ஐந்து பேயர்களுள்

விபூதியின் பொருள்.

விபூதி என்பதற்கு மேலான ஐசுவரியம் என்று பொருள். வி-மேலான; பூதி-ஐசுவரியம்; எனவே, தன்னைத் தரித்தவர்களுக்கு என்றும் அழிவில்லாத மோட்ச சாம்பிராஜ்ஜியமான மேலான ஐசுவரியத்தைத் தருதலால் விபூதி என்னும் பெயர்பெற்றது. இங்கே ஐசுவரியம் என்றது சிந்தையும் மொழியும் செல்லா நிலைமைத்தாகிய பரமுத்தியை. இவ்வாறு பொருள் கொள்வதோடு விநாயகன் என்ற சொல்லுக்குத் தனக்கு மேலொரு நாயகன் இல்லாதவன் என்று பொருள் கூறுவதுபோல விபூதி என்ற பதத்துக்குந் தனக்கு மேலான ஐசுவரியம் இல்லாததென்றுஞ் சொல்லவும்படும். அன்றியும் வி-சிவபெருமான்; பூ-பாவனை; தி-அடைதல், எனப் பொருள்கொண்டு சிவத்துவ பாவனையை விளக்கும் இயல்புடையது என்று விசேடப் பொருள் பகர்

வதற்கும் உரித்தாயுள்ளது. இவ்வுண்மை வாதுளாகமத்தில் வலியுறுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. விபூதிக்குப் பூதி யென்னும் பெயருமுண்டு.

மற்றைய பெயர்களின் பொருள்

ஆன்மாக்களுடைய பாவங்களனைத்தையும் நீறுக்கிவிடலால் நீறு அல்லது பஸ்பம் (பற்பம்) என்றும், அஞ்ஞானத்தைநீக்கி மெஞ்ஞானமாகிய சிவஞானத்தை அளித்தலால் பஸிதம் என்றும், ஆணவாதி மலபந்தங்களைக் கழுவுதலால் க்ஷாரம் என்றும், பூதப்பிரேத பிசாசம், பில்லி, சூனியம் முதலியவற்றா லுண்டாகும் துன்பங்களின்றும் நீக்கி இரக்ஷித்தலால் ரக்ஷை அல்லது காப்பு என்றும் சொல்லப்படுகின்றது.

விபூதி வேதோக்தமானது.

வேதத்தின் ஞானகாண்டப் பொருளை விளக்க எழுந்த நூற்றெட்டு உபநிடதங்களுள் விபூதியைப் பற்றிச் சிறப்பித்துக் கூறும் உபநிடதங்கள் பதினைந்து. அவற்றுள் பஸ்மஜாபாலம், காலாக்னிருத்ரம், ஜாபாலி என்னும் உபநிடதங்கள் பஸ்ம வைபவத்தைத் தாரண விதியோடு விளக்கிக் கூறுகின்றன. பிருஹஜ்ஜாபா

லமோ பிரம வித்தையின் அங்கமாகிய திருநீறணிதலே முறையுடன் விரித்தோதுவதன்றி திருநீற்றை வேத விதிபடி உண்டாக்கும் முறையையுங் கூறுகின்றது. வைதிகர்களின் ஆசாரத்தில் விபூதி தாரண சம்பிர தாயம் இதன் வழியே நீண்டகாலமாயுண்டு. இவ்வுப நிடதத்தில் திருநீறு தரித்தல் எல்லாக் கன்மங்களுக் கும் முக்கியாங்கமாகவும், ஞானங்கமாகவும் நிரூபிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. நூற்றெட்டு உப நிடதங்களின் சாரமாய் விளங்கும் தசோப நிடதங்களில் ஆதியந்தங் களிலுள்ள ஈசாவாஸ்ய பிருஹதாரண்ய உபநிடதங்க ளிலும், தைத்திரீய உபநிடதத்திலும், இந்தத்திருநீற் றின் பிரபாவம் பிரகாசப்படுத்தப்பட் டிருக்கின்றது. இதுவுமல்லாமல் காமிகமுதல் வாதுளாந்தமாயுள்ள இருபத்தெட்டு சிவாகமங்களினும், அவற்றின் பிரிவு களாகிய உபாகமங்களினும், பாராசர, கௌதம, மநுவாதி ஸ்மிருதிகளினும், சைவம், கூர்மம், இலிங் கம், ஸ்காந்த முதலிய புராணங்களினும், பாரதம், இராமாயணம், சிவரஹஸ்யம் என்னும் இதிகாசங்களி னும் இத் திருநீற்றின் பெருமை விரிவாய்ச் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது. அன்றியும் பரமாசாரிய மூர்த்தி

களுள் ஒருவராகிய அம்பிகையின் அருட்பாலே யுண்டருளிய திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள் தாம் அருளிச்செய்த தமிழ் வேதத்திலே "திருநீற்றுப்பதிகம்" ஒன்ருேதி, அற்புதச் செய்கை செய்து, அதன் மகிமையைப் புறச் சமயிகளும் உணரும்படி விளக்கிக் காட்டியுள்ளார். வேதோக்தமாயும், சிவ சின்னமாயும் விளங்கும் திருநீற்றைப் பொதுவாகவும் சிறப்பாகவும் எடுத்துப் பேசும் முதல்நூல்களும் வழிநூல்களும் அளவுக்கடங்காதாதலால் இதுவே வைதிகமென்பது வெள்ளிடை மலைபோல் தெள்ளிதிலுணரக் கிடக்கின்றது. இதை வேறு வழிநூல்கள் ஒப்பினும் ஒப்பாவிடினும் யாதுங் குறைவில்லை. திருநீறு வைதிகமென்பது மாலயன் முதலிய பெரிய தேவர்களாலும் மறுக்கப்படாத பரம சித்தாந்தமாம். இதைச்சிலர் அகாரண சிவத்துவேஷத்தால் தம்மனம் போனவாறு வைதிகமல்லவென்று நிந்திப்பது ஜன்மாந்தரப் பாவப்பயனேயன்றி வேறல்ல. உண்மை நூல்களை முறையே ஓதியுணராத குறையே அவர்களை அவ்வாறு செய்யத் தூண்டி நரகத்திலிடர்ப் படுத்துகின்றது.

விபூதி தாரணம் நித்தியாங்கம்.

விபூதி தாரண மில்லாமல் ஒருவன் அன்னத்தை யாவது நீரையாவது பருகுதலும் வேறே எந்தக் கருமத்தையாவது செய்தலுங் கூடாது. எவன் பஸ்ம தாரணத்தை விட்டுக் கன்மத்தை அநுஷ்டிக்கின்றுனே அவனுக்குப் பந்தநிவிர்த்தியில்லை. சிவமூர்த்தி என்றஅக்கினிக்கு உத்தமமான வீரியம் பஸ்மமாதாலின் பஸ்மாவுடன் கூடிய ஒருவன் எக்காலத்தும் வீரியமுள்ள வனுகவேயிருக்கிறுன். பஸ்மத்துடன் கூடினவன்செய் யுந்தோஷம் பஸ்மமென்ற அக்கினியால் தகிக்கப்படுகிறது. திருநீறின்றி இருக்கும் நெற்றியைச் சுடு; சிவாலயமின்றி இருக்கும் கிராமத்தைக்கொளுத்து; சிவார்ச்சனையின்றி இருக்கும் ஜன்மத்தில் தீயை வை; சிவாசிரயமின்றி இருக்கும் வித்தைகளை எரித்து விடு என்று பிருஹஜ்ஜாபாலோபநிடதமும், விபூதியணிதலினின்றுந் தவறுதல்கூடாதுஎன்று தைத்திரீயோபநிடதமும் வற்புறுத்தி நல்வழி காட்டியிருக்கின்றன. ஞானத் தாயாராகிய ஔவைப் பிராட்டியாரும் "நீறில்லா நெற்றிபாழ்" என்று மக்களுக்கு நல்வழிகூற வந்தபோது அருளிச் செய்தனர். "திருநீறு இட்டு யார்கெட்டார், சிவனை

மறந்து யார் உய்ந்தார்'' என்னும் பழமொழியும் விபூதி இட்டுக்கெட்டவர் ஒருவருமில்லை யென்று பிரகாசப்படுத்துகிறது. அன்றியும், மோட்சமடையவிரும்புவான் தனதுபிறப்பற இதைக் கொள்வானுக என்றும், முமூட்சுவே இதற்கு அதிகாரி என்றும், பாவநாசத்துக்கும், பரமசாம்ராஜ்ஜியமான மோட்சத்துக்கும், திருநீறே காரணமென்றும், கர்மகாண்டங்களும் ஞானகாண்டங்களும் முறையிடுமாயின் இதைப்பார்க்கிலும் சிறந்த நித்தியாங்கம் வேறொன்றுமில்லை யென்பது பசுமரத்திலறைந்த ஆணியாம். வைதிக பாசுபதவிரதத்தின் பகிர்முகவிரதம் இப்பஸ்மதாரணமே. ஆகையினுலே வெண்ணீற்றை எத்தகையோரும் அணிய வேண்டுமென்றும், அதனுலே எல்லாப்பலனும் உண்டாகுமென்றும் நிச்சயிக்கப்பட்டது.

அதுவுமல்லாமல் பசுக்களாகிய நாம் நம்மைப் பந்தித்துக் கிடக்கும் மலத்தைப் போக்கவேண்டின் தேவர் யாவரும் ஒவ்வோருறுப்பினும் வசிக்கப்பெற்ற பசுவின் மலத்தைத்தகித்து அணியவேண்டியது அவசியம். நாம் பாசத்தினுலே பந்திக்கப் பட்டமையால் பசுவென்னும் பெயர் பெறுகிறோம். நம்மைப் போலவே

ஏனையபிராணிகளுள்ளும் பசுஎன்னும் ஓர்பிராணியிருக்கிறது. அது ஆயரால் கட்டப்படுவதால் பசுவென்னும் பெயரைக் கொண்டிருக்கிறது. நாம் நமது மலத்தை எரித்துச்சிவத்தை யடைவதற்கு அறிகுறியாக அப்பசுவின் மலத்தைத் தகித்து, உடலில் அணிந்து, சிவாராதனஞ் செய்யும்படி சிவாஞ்ஞை ஏற்பட்டுள்ளது. ஆதலால் பசுக்களாகிய நமது இயல்பையும், நம்மைப் பந்தித்திருக்கும் மலத்தினியல்பையும், அம்மலத்தைத் தகித்துச் சிவாராதனஞ் செய்யும் இயல்பையும் ஆகிய இவற்றையெல்லாம் நாடோறும் நினைப்பூட்டுதலின் ஸர்வோத்தமமான விபூதி தாரணத்தினும் மிக்கது ஒன்றுமே கிடையாது. இந்தத் தாரணவிபவம் சைவசமயத்தில் மாத்திரமன்று, அந்நிய மதத்தினராலும் பூஷிக்கப்பட்டு உலகமெங்கும் பரவி மேன்மேலும் ஒளிபெற்று வருகின்றது. ஆழ்வார்களும் விபூதி தரித்தார்களென்பதற்கு "கவளக் களிறட்டபிரான் றிருநாமத்தாற், றவளப்பொடி கொண்டு நீரிட்டிடுமின்றணியுமே" என்றும், "நீறு செவ்வேயிடக் காணினெடுமாலடியா ரென்றோடும்" என்றும் மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்ற பிரபந்த ஜன

கூடஸ்தராகிய நம்மாழ்வார் தமது திருவாய்மொழியில் சாதித்தமையே போதியசான்ரும்.

விபூதி தாரண வகை.

விபூதியை உத்தூளனமாகவும் திரிபுண்டரமாகவும் தரிக்கவேண்டும். உத்தூளனமாவது-பரவப்பூசுதல். திரிபுண்டரமாவது - மூன்று குறியாகத் தரித்தல், (திரி-மூன்று, புண்டரம்-குறி) திரிபுண்டரமாகத் தரிக்கத்தக்க ஸ்தானங்கள் சிரம், நெற்றி, மார்பு, கொப்பூழ், இருமுழந்தாள்கள், இருபுயங்கள், இருமுழங்கைகள், இருமணிக்கட்டுகள், இருவிலாப்புறம், முதுகு, கழுத்து என்னும் பதினுறுமாம். இவற்ருள் விலாப்புறம் இரண்டையும் நீக்கிச் செவிகளிரண்டையுங் கொள்வதுமுண்டு. முழங்கைகளேயும் மணிக்கட்டுகளேயும் நீக்கிப் பன்னிரண்டு ஸ்தானங்களேயே கொள்வதுமுண்டு. இவ்வாறு பதினுறு ஸ்தானங்களிலும் பன்னிரண்டு ஸ்தானங்களிலும் தரிப்பதற்குக் காரணம் யாதெனின் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்னும் நான்கும், ஒவ்வொன்றும் நந்நான்காய்ப் பதினுறு வகைப்படுதலின் ஒருவன் அவ்வத்தானங்களிற் றரித்துச் சென்ருல் மேலான ஐசுவரியமாகிய மோட்சம்

அடையப் பெறுவானென்பதாம். அன்றியும் சாக்கிரம், சொற்பனம், சுழுத்தி, துரீயம் ஆகிய நான்கும், நந்நான்காகிப் பதினாறுகலின் அவ்வவத்தைகளைக் கடக்கின் (விபூதியாம்) முத்தியாம் என்பதாம்.

இனி பன்னிரண்டு ஸ்தானங்களை ஆராயுமிடத்து பன்னிரு முக்குறி முப்பத்தாறுகலின் ஆன்ம தத்துவம், வித்தியாதத்துவம், சிவதத்துவம் என்னும் முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் நேதிகளைந்து தரிக்கின் முத்தி சித்தியாம் என்பதாம். திரிபுண்டரந்தரிக்குமிடத்து நெற்றியில் இரண்டு கடைப் புருவ வெல்லை வரையும் தரிக்கவேண்டும். மார்பிலும் புயங்களிலும் ஆறங்குல நீளந்தரித்தல் வேண்டும். மற்றைய ஸ்தானங்களில் ஒவ்வோரங்குல நீளந்தரித்தல் வேண்டும். எந்தக் காலத்திலும் ஒன்றையொன்று தீண்டலாகாது. மூன்று குறிகளின் இடைவெளி ஒவ்வோரங்குல அளவினதா யிருக்கவேண்டும். சிவதீக்ஷைப்பெற்ற ஒவ்வொருவரும் காலை, உச்சி, மாலை, என்னும் மூன்று காலங்களில் மாத்திரம் ஜலத்துடன் கூட்டித்தரிக்க வேண்டும். அவ்வாறு தரிக்கும்போது உச்சரிக்கவேண்டிய மந்திரங்களை எமது "சைவ நித்தியாநுஷ்டானம்"

என்னும் நூலிற்காண்க. மற்றக் காலங்களில் ஜலம் சேர்க்காது உத்தூளனமாகத் தரிக்கவேண்டும். சிவ தீக்ஷையில்லாத ஆடவர்களும், பெண்களும், வைதிக சந்நியாசிகளும், பிரமசாரிகளும், வானப்பிரஸ்தர்களும், கன்னிகைகளும் உச்சி காலத்துக்குமுன்னே ஜலங் கூட்டித் தரிக்கலாம். பின் ஜலங்கூட்டாமலே உத் தூளனமாகவே தரிக்கவேண்டும். வீட்டுக்கு விலக்காகிய ஸ்திரீகள் ஜலத்தில் குழைத்துத் தரிப்பாராயின் அந்தநீர் கள்ளைபொக்கும். கருநிற விபூதி நோயை புண்டாக்குதலானும், செந்நிற விபூதி கீர்த்தியைப் போக்குதலானும், புகை நிற விபூதி ஆயுளைக் குறைப்பதானும், பொன்னிறவிபூதி சம்பத்தைக் கெடுத்தலானும் இவ்வகைபான விபூதிகளை ஒருபோதுந் தரிக்கலாகாது. சகல ஐசுவரியங்களையுந் தரும் வெண்ணிற விபூதியே தரிக்கற்பாலது. மேலும் சிவதீக்ஷையில்லாதவர் கொடுத்த விபூதியும், விலைக்குக் கொண்ட விபூதியும், ஒரு கையால் வாங்கிய விபூதியும், மதுமாம்ஸ பட்சணிகள் தரும் விபூதியும் எந்தக்காலத்திலும் தரிக்கலாகாது. விபூதியைப் பட்டுப்பையிலாவது சம்புடத்திலாவது வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். விபூ

தியை வடக்குமுகமாவது, கிழக்குமுகமாவது இருந்து கொண்டு வலக்கையின் நடுவிரல் மூன்றினுல் தரிக்க வேண்டும். ஒருவிரலாலேனும், ஒருகையாலேனும் தரிக்கலாகாது. நெற்றியில் தரிக்கிறபோது பூமியிலே சிந்தாவண்ணம் சிரசைச் சிறிதுமேல்நோக்கி சிவபெருமானையும், ஆசாரியரையுஞ் சிந்தித்து, "சிவசிவ" என்று உச்சரித்துக்கொண்டே தரிக்கவேண்டும். எப்பொழுதும் தலையை அசைத்துக் கொண்டாவது, கவிழ்ந்து கொண்டாவது, அண்ணந்து கொண்டாவது, வாயங்காந்து கொண்டாவது தரிக்கலாகாது. ஒருக்கால் விபூதி பூமியிலே சிந்திஞல் சிந்திய விபூதியை எடுத்துவிட்டு அந்த இடத்தைச் சுத்திசெய்யவேண்டும். முக்கியமாய் நித்திரைசெய்யப் போகும்போதும், நித்திரைவிட் டெழுந்தபோதும், மலஜல விசர்க்கஞ் செய்து சௌசஞ் செய்தபின்னும், தந்தசுத்தி செய்த பின்னும், சூரியன் உதிக்கும்போதும் அஸ்தமிக்கும் போதும், ஸ்நானஞ்செய்தவுடனும், போஜனத்துக்குப் போகும்போதும், போஜனஞ் செய்தபின்னும் விபூதியைத் தரிக்கவேண்டும். ஆசாரியராவது, சிவனடியாராவது விபூதி தந்தால் அவர்களை நமஸ்கரித்து இரண்டு

கைகளையும் நீட்டி வாங்கி, பக்தியோடுந் தரித்துக் கொண்டுபின்னும் அவர்களை நமஸ்கரிக்கவேண்டும். சுவாமிக்கு முன்னுவது, குருவுக்கு முன்னுவது, சிவனடியார்களுக்கு முன்னுவது விபூதிதரிக்க நேர்ந்தால் முகத்தைச் சிறிது திருப்பிக்கொண்டு தரிக்கவேண்டும். விபூதியணிந்தே வெளியே புறப்படவேண்டும். விபூதி தரியாதார் முகம் சுடுகாட்டுக்குச் சமமாகும். "பூதி யணியாதவர்கள் புந்தி சுடுகாடு" என்று பெரியாரும் பணித்துள்ளார்.

விபூதி உடம்பில் அணியப்படும் ஒருபொருளாக இருப்பதுமன்றி மருந்தாகவும் உட்கொள்ளும்மேன்மை யுடையது. அதை விசுவாசத்தோடும், சிவபெருமானைச் சிந்தித்தும் உட்கொள்ளின் தீராத எப்பிணியுந் தீரும். ஆகையினுலன்ரோ ஆயுர்வேதமும் திருநீற்றைப் பூசுமருந்தாகவும், புசிக்குமருந்தாகவும் வியந்து கூறிற்று. சங்கரஸம்ஹிதையும் விபூதியை யுண்ணுவதால் எல்லாப்பாவங்களும் தொலைவதோடு ஸர்வதீவினைக்கும் மூலமான ஆணவமலமும் அற்றுப்போமென முழக்கியது. அருந்தினோர்கள் ஆராவமுத முண்டவராவர்.

விபூதி நித்தியப் பொருள்.

விபூதியானது குருபஸ்மா, லகுபஸ்மா என இரு வகைப்படும். இவற்றுள் குருபஸ்மா சிவபெருமானே யாம். லகுபஸ்மா அவரது அருட்டிரு மேனியிற் பூத்த திருநீறேயாம். திருப்போரூர் சிதம்பரசுவாமிகளும் "ஆதிபகவன் ஞானவடிவழலிற் பூத்து நித்தியமாய்" என்று அருளிச்செய்தார். "நீறுபூத்தமேனியனே" என்றுபுகழ்ந்தது தமிழ்வேதம். "நீறுபூத்த நெருப்பு" என்பது உலகவழக்கு. சிவபெருமான் அக்கினிவடிவின ரும், அக்கினிக்கண்ணரும், அக்கினிதாரணரும், அக் கினிபூதேசருமாகலின் அக்கினியென அவரை வேதங் கள் முழங்காநிற்கும். அன்றியும் அவரது இளைய குமாரராகிய சுப்ரமண்ய சுவாமியை "அக்கினிபூ" என்று அவ்வேதங்களே துதிக்கும். அக்கினிவடிவின ராகிய சிவபெருமான் எவ்வாறுநித்தியவஸ்துவோ அது போல அவரது திருமேனியிற் பூத்த திருவெண்ணீ றும் என்றும் அழியாத நித்தியப் பொருளாம். இவ் வுலகத்தில் பஸ்மமாகாதவஸ்து ஒன்றுமே கிடையாது. ஸர்வமும், அந்தமதாவதுநீறு என்றபடி ஒருகாலத்திலே பஸ்மமாகத்தான் முடியவேண்டும். பஸ்மத்தை எத்

தனைமுறை புடம்வைத்தாலும் நிறை குறையாது. நிறம் மாறுது. அழியாது. அப்படியேயிருக்கும். அதுவே அப்படியானுல் சிவனுர் திருமேனியிற் பூத்த நீற்றைப்பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ! சுண்ணத்தி லிருக்கிறது சூட்சுமம் என்ற வாக்கியத்தின்கருத்து இங்குச் சிந்திக்கத்தக்கது. சுண்ணம் என்பது நீறு. இவ்வுண்மையை உலகத்துக்குணர்த்தவே சத்தியமாவது நீறு, தத்துவமாவதுநீறு, என்று திராவிடவேதம் விதந் தோதியது. அன்றியும் கூர்மபுராணமும் "பிரம்ம தேவர்சிருஷ்டி செய்கையிலேயே நித்தியமாயுள்ள பஸ்ம மஹாத்மியத்தைக்கூறி அதனை யணிந்து கோடற்கா கவே நெற்றியைக் குறுக்காகப் படைத்தார்: மேனேக் காகவும், வட்டமாகவும் படைத்தாரல்லர்: அப்படிச் செய்திருந்தும் மூர்க்கர் சிலர் நெற்றியிலே திரிபுண்டர மணிவதில்லை" என்று சதோபதேசஞ் செய்துள்ளது. மஹாபாரதமும் சாந்தி பர்வத்தில் "தர்மராஜனே! ஆயுள்விர்த்தியை அவாவுவோரும், செல்வத்தை இச் சிப்போரும், வீடுபேற்றை விரும்புவோருமான துவிஜர் நாடோறும் பஸ்மதாரணஞ் செய்யவேண்டும்" என்று அறைந்துள்ளது. இக்கருத்தனைத்தையும் நல்லோர்

பால் கேட்டுத்தெளிக. வீணே விபரீத அறிவு கொள்ளற்க.

விபூதி இலக்கணம்.

விபூதியாவது யாகாக்கினியினுலாவது, சிவாக்கினியினுலாவது நல்ல இலக்கணமுடைய பசுவின் சாணத்தைக் கொள்ளவேண்டிய முறைப்படிகொண்டு மந்திரங்களாலுருட்டித் தகிப்பித்த திருநீறும். இது வைதிக விபூதியென்றும், சைவ விபூதியென்றும் இருதிறப்படும். அவற்றுள் வைதிக விபூதியாவது - வேதவிதிப்படி செய்யப்பட்ட யாகங்களில் பொடிப்பட்ட நீறும். இது புத்தியை (போகத்தை) மாத்திரம் அளிக்கும். சைவவிபூதியோ - சிவாகமவிதிப்படி சிவதீக்ஷை செய்யப்பட்ட அக்கினியில் பொடிப்பட்டநீறும். இது புத்தி முத்தியாகிய இரண்டையுந் தரும். இவ்விபூதி கற்பம், அநுகற்பம், உபகற்பம் என மூன்று வகைப்படும்.

கற்பமாவது—ஸ்ரீ கைலாசத்தில் வீற்றிருக்கும் இடப தேவருடன் வாழ்கின்ற நந்தை, பத்திரை, சுரபி, சுசீலை, சுமனை என்னும் ஐந்து பசுக்களின் வழியாய் சிவாஞ்ஞையால் திருப்பாற் கடலினின்றுந்

தோன்றி, இவ்வுலகில் பரவிய உத்தமமான பசுக்களில் கன்றீன்று பத்து தினத்துக்கு உட்பட்டதும், கன்று பிரசவியாத கிடாரியும், நோயுடையதும், கன்று செத்ததும், கிழத்தன்மையுடையதும், மலடும், மலந்தின்பதும், கர்ப்பமுள்ளதும், வால், காது, கொம்பு அறுந்ததும் ஆகிய இவைகளை யொழித்துச் சிறந்துவிளங்கும் பசுக்களில், பங்குனி மாதத்தில் பசானம் என்னும் நெல்லினது தாளைமேய்ந்த பசுவின் சாணத்தைத் தாமரை இலையில், அஷ்டமி, அமாவாசை, பௌர்ணமி, சதுர்த்தசி இத்திதிகளில் சத்தியோஜாத மந்திரஞ்சொல்லி ஏற்று, மேலிருக்கும் வழும்பை யொழித்து, வாமதேவ மந்திரஞ்சொல்லி, பஞ்சகௌவியம் விட்டு, அகோரமந்திரஞ் சொல்லிப்பிசைந்து, தற்புருஷமந்திரஞ் சொல்லிக் கையாலுண்டை செய்து, ஈரமாகவேனும், உலர்ந்தபின்பேனும், ஓமாக்கினியில் சம்பா நெற்பதருடன் வைத்து, ஈசானமந்திரத்தாற் சுட்டெடுத்து, ஒரு கோடிவஸ்திரத்தில் வடிகட்டி, ஒரு புதுப்பாண்டத்தில் நிரப்பி, விபூதி காயத்திரி மந்திரஞ்சொல்லி, பூமியில்வைத்து மலர்சாத்தி, வெள்ளை

வஸ்திரத்தால் அப்புதுப்பாண்டத்தின் வாயைக்கட்டிப் பத்திரமாகச் சேமித்து வைத்த விபூதியாம்.

அநுகற்பமாவது - சித்திரை மாதத்தில் காட்டிற் சென்று, அங்கு உலர்ந்துகிடக்கும் பசுவின்சாணத்தை யெடுத்துத் தூளாக்கிக், கோசலம்விட்டு, முன்சொன்ன மந்திரங்களாற் பிசைந்து, உருட்டி, மேலே கற்பவிபூதிக்குக்கூறிய முறைப்படி சிவாக்கினியில் விளைவித் தெடுத்த விபூதியாம்.

உபகற்பமாவது-வனத்தில் காடாக்கினியினாலுண்டாகிய சாம்பரை யெடுத்துப் பஞ்சகௌவியம் விட்டு, முன்சொன்ன மந்திரங்களைக்கொண்டு பிசைந்து, உருட்டி, சிவாக்கினியில் விளைவித்தெடுத்த விபூதியாம். இத்துணைப் பெருமை வாய்ந்த விபூதியின் மகிமையை யுணராது மாட்டுச்சாணியின் சாம்பர் என்று சற்றுங் கூசாது நிந்தித்தல் அறியாமையும் பாவமுமாம்.

விபூதி தாரண மஹிமை.

ஆதியந்தமில்லாத முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபெருமானை அளவிறந்தகால முணரினும் அவனருளில் வழி அவர் விளங்கார். அதுபோல தர்மார்த்த காம

மோட்சங்களை யளிக்கும் பால்போன்ற நிறமுள்ள திரு வெண்ணீற்றின் றன்மையை நான்குவேதங்களும் அளத் தற்கரிதென்று கூறுமாயின், அதன் பெருமையை பதி ஞானச் சிலர்களன்றி வேறு யார் உரைக்கவல்லார். வருணாசிரமங் கடந்த அவதூதர்களுக்கும் திருநீறு தள்ளற்பாலதன்றென வேதம் விதிக்குமாயின்,மற்றைய ஆசிரமங்களாகிய பிரமசரியம், கிருஹஸ்தம், வானப் பிரஸ்தம், சந்நியாசம் ஆகிய இவற்றிலிருப்போர் கண நேரமேனும் திருநீற்றைத் தள்ளுதற் குரியரோ. இரு பத்தாறுவது உபநிடதமாகிய பிருஹஜ்ஜாபாலம், ஆறு வது ப்ராஹ்ம்மணத்தில், நாராயணரும் ஏனைத்தேவர் களும் விபூதியைத் தங்களுடலிற் றரித்தும், மருந்து போல் உட்கொண்டும் தங்களுக்குண்டாகிய மோகத் தைத் தவிர்த்து மிக்கதேஜஸைப் பெற்றார்கள் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. அம்மந்திர வாக்கியங்களின் பொருள் அடியில் வருமாறு:—

"கௌதம முனிவரது விவாஹகாலத்தில் அகலி யைக்கண்டு தேவரனைவரும் காமத்தினாலே பீடிக்கப்பட் டார்கள். அவ்வாறு பீடிக்கப்படவே, அவர்கள் அறி விழந்தவர்களாகித் துர்வாஸ முனிவரையடைந்து, தங்

களுக்குண்டான தோஷத்தை நிவர்த்திசெய்ய வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். உடனே துர்வாஸர் 'அவ்வாறே செய்வேன், சதருத்ரீய மந்திரங்கொண்டு மந்திரிக்கப்பட்ட பஸ்மாவை முந்தைநாள் நான் பலருக்குக் கொடுத்து பிரம்மஹத்தி முதலிய பாவங்களை நீக்கியுள்ளேன்" என்று சொல்லிப் பஸ்மாவை மந்திரித்து அவர்களுக்குக் கொடுத்தனர். அவர்களும் அந்தப் பஸ்மாவினுல் உடனேதோஷத்தினின்றும் நீங்கி முன்னைய தேஜஸையும் அறிவையும் பெற்ருர்கள். அவ்வாறு சதருத்ரீய மந்திரங்கொண்டு மந்திரிக்கப்பட்ட பஸ்மாமாவை உடம்புமுழுதும் பூசிக்கொண்டு பாவம்போக்கியஅவர்கள்,"தோஷத்தினின்றும் விலகிஞேம்,பஸ்மாவினது சாமர்த்தியம் அதிசயிக்கத்தக்கது" என்று அம்முனிவரிடத்தில் தெரிவித்துக்கொள்ள, மீண்டும் துர்வாஸர் அத்தேவர்கட்கு உரைக்கலாயினுர். இப்பஸ்மத்தின் மற்ருெரு அற்புதத்தையுங் கேளுங்கள். இது தான் விஷ்ணுவுக்கும் சங்கரருக்கும் (குணருத்திரர்) ஞானத்தை நல்கியது. மிக்க செல்வத்தைக் கொடுக்கக் கூடியது. சிவபிரான் தனது மார்பிலிருந்த பஸ்மத்தை கைத்தாலெடுத்துப் பிரணவம், காயத்திரி, பஞ்சாக்ஷரம்

இவற்றால் அபிமந்திரித்து விஷ்ணுவின் சிரசு முதலிய அங்கங்களிற் பூசி, "இது முதல் நினது ஹிருதயத்தில் ஈசுவரத்தியானஞ்செய்" என்று அருளிச்செய்ய, விஷ்ணுவுந்தியானஞ் செய்து "சிவத்தைக் கண்டேன் கண்டேன்" என்று சிவனைபணுகி ஆநந்தமயமாயினர். பின்பு சிவபிரான் "பஸ்மாவை நாவிலிட்டுக்கொள்" என்றருளிச் செய்ய அப்படியே பஸ்மத்தை முதலில் உடம்பெங்கும் பூசிக்கொண்டு, பின்னர் அதனையுட்கொண்டனர். அவ்வாறு உட்கொள்ளவே விஷ்ணுவானவர் பரசிவப் பிரதிபிம்பம்போல மிகவும் ஆச்சரியமான காந்தியைப் பெற்று, சுத்தமான முத்துப்போல் வெண்ணிறத்தை அடைந்தனர். அங்ஙனம் அடைந்தபின் அவர் சிவபெருமானை விளித்து, "ஓவிபுவே! பஸ்மாவினது ஞானத்தினால் உம்முடைய பிரபாவத்தைச் சொல்லமுடியாது. உமக்கு நமஸ்காரம், உமக்கு நமஸ்காரம். உம்மை யான் சரணமடைந்தேன். ஓசம்புவே! உமது பாதகமலங்களிரண்டினும் எனக்கு எப்போதும் பக்தி யிருக்கவேண்டும். எனது பக்தன் பஸ்மதாரணத்துடன் கூடினவனுய் ஆகக்கடவன். ஆதல்பற்றியே இப்பஸ்மமானது ஐசுவரியத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய

தென்று சொல்லப்படுகின்றது'' என்று கூறினதாக வடமொழி வேதமே ஐயமற முழக்குமாயின் திருநீற் றின் தன்மையை அளவுபடுத்திச் சொல்லவும், நினைக்க வும் முடியாதன்றோ! நம்மாழ்வார் ''நெடுமாலடியார்'' என்றோதியதும் இக்கருத்து கொண்டே.

அன்றியும், முன்னொரு காலத்தில் இப்பெரிய நிலவுலகமானது ஜலப்பிரளயத்தில் ஒடுங்கினவுடனே தாமரைமலரில் வசிக்கும் பிரமன் முதலிய பெருந்தே வர்களெல்லாம் இறந்தார்கள். அப்போது அக்கொடிய பிரளயத்தில் விரிந்திருந்த ஓர் ஆலமரத்தின் இலையில் யாவர்க்கும் அடைதற்கரிய வல்லபமுடைய திருமால் அறிதுயில் அமர்ந்தனர். அதுபோது அவரிடத்தில் அம்புலி சூடிய எம்பெருமான் எழுந்தருளி, அவர் பார்த்து வியக்கும்படி அக்கொடிய பிரளயம் தமது திருவடிப்பரட்டின் அளவாக விரவும் வண்ணம் நின்ற ருளினர். அவரைக்கண்ட நீலவண்ணராகிய திருமால் சிவபெருமானை நேரே தரிசித்தும் மதியாதவராய்த் தம்பேதமையினாலே ''நீர்யார்'' என்று அறிவு மயங் கிக் கூறினர். அதைக்கண்ட பரங்கருணைத் தடங்கடலா கிய சிவபெருமான் இவனிடத்திலுள்ள மாயையினாலே

இவ்வாறு மயங்கினனென்று திருவுள்ளங்கொண்டருளி, பரிசுத்தமான திருவெண்ணீற்றை அவருக்களித்து, அத்திருமால் மனதிற்கொண்ட மாயையைப் போக்கினர். மாயைநீங்கிய அம்மால் அறிவு உதயமுடையவராய் "இடைவிடாது என்னை அடிமையாகவுடையஎம்பெருமானே! தேவரீர் இவ்விடத்திற்கு எழுந்தருளிவரப் பெற்றது அடியேன் முற்காலத்தில் செய்த பெருந்தவமேயாகும்" என்று கூறி அவரது திருவடித்தாமரைகளை வணங்கி வேண்டிய வரத்தைப் பெற்றூர் என்று மகாஸ்காந்தம் கூறுமாயின், இகலோக செல்வத்தையும், பரலோக இன்பத்தையும், வீட்டையும் பயக்கத்தக்க பெருமையுடையது திருவெண்ணீறேயன்றி வேறு வேதோக்தமான பரமசாதனம் யாதுளது.

"மற்றொருகாலத்திலே முத்தமிழ்க்குரிய அகஸ்திய முனிவர் எழுந்தருளியிருக்கும் தமிழ்நாட்டிலே, சதுர் வேதங்களைப்பாராயணஞ்செய்யும் ஓர் வேதியன் மற்றொரு வேதியன் வீட்டுக்குச் சென்று அவனது மகரமீன்போலும் நீண்டகுண்டலமணிந்த காதையுடைய பார்ப்பனியைக் களவிற்புணர்ந்தான். அதை அப்பார்ப்பனியின் தலைவன் அறிந்து அவ்விடத்திற்கு

வந்து மிக்க கோபத்துடனே அவ்விருவரையும் பார்த்தான். ஒரே பாயிற்படுத்திருந்த அவ்விருவரையும் தன் கையிற் பிடித்துக்கொண்டு, சிறந்த வேதங்களை யுணர்ந்த அந்த வேதியனை உயிர் நீங்கும்படி வதைத்து, அவனது இரண்டு கால்களையும் கயிற்ருலிறுக்கிக்கட்டி, தனக் குண்டாகிய கொடுங்கோபத்துடனே இழுத்துக் கொண்டு போய் கடைவீதியிற் போட்டான். உதிரம் பெருக்கெடுக்க அம்மறையவனுடல் அவ்வீதியிற் கிடக்கையில் அதிக சமீபமாய்ப் பக்கத்திலுள்ள சுடலையிலிருந்த ஓர் நாய், அவ்வுதிரத்தைக் குடித்து அவனைநக்கினவுடனே அம்மறையவன்நெற்றியில் அந்நாயின்காலிற் படிந்திருந்த மயானச் சாம்பர் பட்டபடியால் அவன் சுபாவத்திலே திருநீறணிந்து கொண்டதுபோல் விளங்கினன். அந்தக்ஷணத்திலே அம்மறையவனுயிரை யமதூதர்கள் தென்றிசைக்குக் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தபொழுது அவன் நெற்றியிலிருந்த வெள்ளிய தூளிதத்தின் சிறப்பினுலே திருநேத்திரங்களையுடைய சிவபிரான் கணங்கள் முற்பட்டு, அதிவேகமாய் வந்து, கட்டியிருந்த கட்டையறுத்து, யமதூதரைத் துரத்தி விட்டு, நாய்க்காலிற் படிந்திருந்த மயானச்சாம்பர் பதி

யப்பெற்ற பாக்கியத்தால் அவனை யழைத்துச் சென்று, திருக்கைலாசத்தை யடைந்தார்கள்.'' என்று உப தேசகாண்ட முரைக்கின்றது. விதிப்படி விளைவித்த விபூதிகளொன்றினுஞ் சேராது, மயானத்தில் பிணத்தைச் சுட்ட சாம்பர் படிந்திருந்த நாயின்கால் நெற்றியிற் பட்டமையினாலேயே சிவகணத்தவர்கள் அம்மறையவனைக் கைலாசத்துக்கு அழைத்துச் சென்றனரென்றால், விதிப்படி விளைவித்த திருநீற்றைச் சத்தியபுத்தியுடன் மந்திரலோபமின்றி அவ்வத்தானங்களுக்கு விதித்த அங்குலப் பிரமாணப்படி தரிக்கின்றவர்கள் அடையத்தக்க பேற்றைக் கூற யார்தரம். அது நிஜபக்தி பெற்றார்க்கே அநுபவமாம். பலவித பாவமலிந்திருந்தும் அபுத்தி பூர்வமாக அணியப்பெற்ற நீற்றின் பலன் ஈண்டுமுன்னர் அநுபவிக்கப்பட்டதென்றது இதனாற் கொள்ளக் கிடக்கின்றது.

உருத்திராக்ஷ விளக்கம்.

உருத்திரரது கண்ணிற் றோன்றினமையால் உருத்திராக்ஷமெனப் பெயர்பெற்றது. உருத்திர - அக்ஷம் என்னும் இருசொற்கள் உருத்திராக்ஷமெனத் தீர்க்க சந்தியாய்ப் புணர்ந்தன. உருத்திரர்-சிவபெருமான்; அக்ஷம் - கண்; என்பது அர்த்தம். எனவே உருத்திராக்ஷம் என்பதற்கு சிவபெருமானது கண் என்று பொருள் கொள்ளப்படும். உருத்திரராவார் பிறவித் துன்பமென்னும் பெருங்கடலுள் அகப்பட்டுழலும் ஆன்மாக்களையெல்லாம் தமது திருவருளென்னுந் தெப்பத்திலெடுத்து முத்திக்கரையில் சேர்ப்பவர் என்பது உண்மைப்பொருள். இதனை "இன்னலங்கடலுட்பட்டோர் யாரையு மெடுக்குமாற்றல், உன்னரும் பரமமூர்த்தி யுருத்திரனெனும் பேர்பெற்றான்" என்னும் ஸ்காந்த புராணச்செய்யுளாலுணர்க. இங்கு கூறிய உருத்திரராவார் திரிமூர்த்திகளிலே ஒருவரல்லர். திரிமூர்த்திபரராகிய துரீய உருத்திரரே குறிக்

கப்பட்டவர். இவ்வுருத்திரசப்தத்தின் உண்மையை புணராதார் (உரோதனம்) அழுகையைச் செய்பவன் எனப் பொருள் விரித்து மயங்குவர். அந்தோ! அது பாவப்பயனேயன்றி வேறல்ல. உருத்திரர் என்னுஞ் சொல்லுக்குரிய தெளிபொருளை ஈண்டுகூறுவாம்.

(1) ருத்-ஸம்ஸாரதுக்கம், அதனை யொழிப்பவர்.

(2) ருத்-சப்தமயப் பிரபஞ்சம், அதனைத் தம்வசப் படுத்தினவர். எனவே சர்வ சப்தங்களாலும் பிரதிபாதிக்கப்படுவர்.

(3) ருத்-ஆவரணம், அதனை யொழிப்பவர்.

(4) ருத்-பிரஹ்மஞானம், அதனை நேரிலும் சதாசாரியனை அதிஷ்டித்தும் உபதேசிப்பவர்.

(5) ருத்திரர்-சங்கார காலத்தில் சர்வான்மாக்களையுங் கதறச்செய்பவர்.

(6) ருத்திரர்-சகல நற்பிரவிருத்திகளையுந் தடுக்குந் தமோகுணத்தைத் தன் வசப்படுத்தினவர்.

(7) ருத்திரர்-பிரஹ்மனுடைய முகார்ப்பவ லீலையில் அழுகையை அபிநயித்தவர்.

(8) ருத்திரர்-சப்தமயப் பிரபஞ்சத்தை யொழிப்பவர். எனவே மௌனனந்த நிஷ்டையை உபதேசிப்பவர்.

(9) ருத்திரர் - ஆன்மாக்களிடத்தமைந்த அஞ்ஞானத்தை நோக்கித் தான் துயருறுபவர். எனவே பிறர் துயரம் ஏற்காமை என்றகருணைக்கு நிதியாயுள்ளவர்.

(10) ருத்திரர் - ஸர்வேசுவரர் ஆதலால் சர்வஜகத் பயங்கரர்,

இன்னோரன்ன பலபொருள்கள் உருத்திர சப்தத்துக்கு விரிந்துகிடக்கின்றன. அதனுல் உருத்திரநாமம் பிரம்மத்துக்குரிய தென்பது நன்குணரக் கிடக்கின்றது. சிவசம்பந்தமுடையா ரனைவருக்கும் பூசுவது வெண்ணீறும், பூண்பது உருத்திராக்ஷமுமேயாம். என்னை! திருநீறு ஒன்றே முத்திப் பேற்றை யளிக்குமென்று மேலே கூறியிருக்க, இப்போது உருத்திராக்ஷமுந் தரிக்கவேண்டியது அவசியமோவெனின், ஆம், அவசியந்தான். உடம்பினின்றுந் தோன்றும் வியர்வையினுலும், மழையினுலும், மனிதருடைய சரீரங்கள்

நெருங்கியுராய்தலினாலும், தெய்வீகமமைந்த விபூதியின் வடிவம் மறையப்பெறும். அப்படி மறைந்தால் கொடிய பூதங்களினாலும், பசாசுக்களினாலும், அசுரர் முதலிய தீயவர்களாலும், கிரகங்களாலும் வருந்த நேரும். அவ்வாறு நேரிடாவண்ணம் சிவசின்னங்களாகிய விபூதி உருத்திராக்ஷங்களை அணியுமாறு வேதங்கள் விதித்துள்ளன.

உருத்திராக்ஷத்தின் தோற்றம்.

தேவர்கள் திரிபுரத்தசுரர்களாலே தங்களுக்கு நேர்ந்த துன்பத்தை ஸ்ரீகண்ட பரமசிவனுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டபோது, பரமசிவன் தேவர்களின் பெருந் துன்பத்தைத் தமது திருவுள்ளத்தடைத்து, இரக்கமுற்று, அவர்கள் துன்பம் நீங்கும் காலவரையைக் கருதி, ஆயிரந்தேவவருடம் தம்முடைய திரிநேத்திரங்களையும் மலர்த்திக்கொண்டிருப்ப அவைகளினின்றும் நீர் பொழிந்தன. சூரிய ரூபமாகிய வலக்கண்பொழிந்த நீரிலே பன்னிரண்டு உருத்திராக்ஷமரமும், சந்திரரூபமாகிய இடதுகண்பொழிந்த நீரிலே பதினாறு உருத்திராக்ஷமரமும், அக்கினி ரூபமாகிய

நெற்றிக்கண்பொழிந்த நீரிலே பத்து உருத்திராக்ஷமா மும் உதித்தன. வலக்கண்நீரினின்று கபிலநிற உருத் திராக்ஷமும், அதினின்று செந்நிற உருத்திராக்ஷமும், அதினின்று பொன்னிற உருத்திராக்ஷமும் தோன் றின. இடக்கண் நீரினின்று வெண்ணிற உருத்திரா க்ஷந் தோன்றிற்று. நெற்றிக்கண் நீரினின்று கருநிற உருத்திராக்ஷந் தோன்றிற்று. அவைகளுள் வெண் ணிற உருத்திராக்ஷம் பிராம்மணசாதி எனவும், கபில நிற செந்நிற உருத்திராக்ஷங்கள் க்ஷத்திரியசாதி என வும், பொன்னிற உருத்திராக்ஷம் வைசியசாதி என வும், கருநிற உருத்திராக்ஷம் சூத்திரசாதி எனவும் கூறப்படும். உருத்திராக்ஷம் சிவபெருமானது அக் கினி வடிவில் திருவெண்ணீற்றைப் போலவே அநா தியேயுள்ளதாயினும், ஸ்ரீகண்ட பரமசிவத்தினின்றும் வெளிப்பட்ட காரணத்தால் அதுதோன்றிய காலத்தை நோக்கி திரிபுர சங்கார காலமே அதன் காலமென்று வேதங்கள் அறுதியிடுகின்றன. திரிபுர சங்காரகால மும் கால அளவுக்கு உட்பட்டதல்லவென்பது அடியில் வரும் திராவிட வேதச் செய்யுளாலுணர்க.

எண்ணுடையமூவ ரிராக்கதர்க ளெரிபிழைத்துக்
கண்ணுதலெந்தை கடைத்தலைமு னின்றதற்பின்
எண்ணிலியிந்திரர் எத்தனையோ பிரமர்களும்
மண்மிசைமால்பலர் மாண்டனர்காண்டோணோக்கம்.

உருத்திராக்ஷம் வேதோக்தமானது.

நூற்றெட்டு உபநிடதங்களுள்ளே திரிபுரதாபிநி உபநிடதம், திரிபுரோப நிடதம், பஸ்மஜாபால உபநிடதம், பிருஹஜ்ஜாபால உபநிடதம், ராமரஹஸ்யோபநிடதம், அக்ஷமாலிகா உபநிடதம், ருத்ராக்ஷ ஜாபால உபநிடதம் ஆகிய இவைகள் உருத்திராக்ஷத்தைப்பற்றி சிறப்பித்துக் கூறுகின்றன. அவற்றுள் உருத்திராக்ஷ ஜாபாலம் உருத்திராக்ஷமணிகளின் உற்பத்தி, அளவு, முகம், தாரணமந்திரம், தாரணபலாதி விவரம் ஆகிய இவற்றைச்சொல்லுகின்றது. அக்ஷமாலிகை அந்தமணிகளின்நிறம், மாலைகளின் பேதம், மகிமை முதலிய விவரங்களைக் கூறுகின்றது. பிருஹஜ் ஜாபாலம்-மணிகளின் உற்பத்தி, தாரணம், பலாதி இவைகளைத் தெளிவாய்ப் போதிக்கின்றது. சிவபெருமானுடைய திருக்கண்களினின்றும் வெளிப்பட்ட நீரே விருக்ஷமாகி அவற்றின் பலனாகவிளைந்த உருத்திராக்ஷமே மகா புண்ணிய

மகிமைத்தென்பது வேதங்களாலே அறியப்படுதலின், அவை வைதிகமாவதற்கு யாதொரு இழுக்குமில்லை. விபூதி யுபநிடதமாகிய பஸ்மஜாபால உபநிடதத்தை எண்பத்தேழாவதாகவும், இவ்வுருத்திராக்ஷ ஜாபால உபநிடதத்தை எண்பத்தெட்டாவதாகவுஞ் சேர்த்து வைக்கப்பட்டிருத்தலால் இவ்விரண்டும் முத்திக்கு இன்றியமையாதபரமசாதனங்களெனப் பெறப்பட்டன. படவே அக்ஷமாலிகா உபநிடதத்தை அறுபத்தேழாவது உபநிடதமாக வைத்து அதற்குமுன்னே பரமஹம்ஸபரிவிராஜகோபநிடதத்தை அறுபத்தாறுவது உபநிடதமாக வைத்து வேதம் புகழ்ந்தமையால் ஸர்வசங்க பரித்தியாகஞ் செய்த தத்துவஞானத்தையுடைய சந்நியாசிகளுக்குங்கூட இது தள்ளத்தகாத பரம தாரணம் என்பது சுருதியின் சம்மதம்.

உருத்திராக்ஷத்தின் பெயரும் பொருளும்.

உருத்திராக்ஷமானது அக்கம், கண்டி, கண்டிகை, கண்மணி எனப் பலபெயர் பெறும். அவற்றுள் அக்கமாவது - கண். மந்திரவாதிகள் தமது கட்பார்வையால்

விஷத்தை நீக்குவதுபோலவும், மீன்கள் முட்டையிட்டுத்திரும்பி தம்கண்களாற் பார்த்தமாத்திரத்தில், முட்டைகளெல்லாம் மீனுருவம் அடைதல் போலவும், சிவபெருமான் தமது திருக்கண்களின் நோக்காகிய சட்சுதீக்ஷையினாலே ஆன்மாக்களின் மலபந்தத்தை நீக்கித் திருவருளுருவாக்கித் தம்முடன் இரண்டற்று நிற்கும் முத்திப்பேற்றை அளித்தல் போலவும், உயர்வொப்பில்லாத உருத்திராக்ஷமும் தன்னையணிந்த அன்பர்களுடைய மும்மலங்களையும் போக்கித் திருவருட்பேற்றைத் தந்து சிவபெருமானது கண்போல விளங்கலால் அக்கம் எனப் பெயர்பெற்றது. கண்டி அல்லது கண்டிகையாவது-குற்றங்களையும் துன்பங்களையும் கண்டிப்பதினாலும், மாலையாக விளங்குதலினாலும் அப்பெயர்பெற்றது. கண்மணியாவது - சிவபெருமானது திருக் கண்களினின்றும் பொழிந்து முத்துப்போன்ற நீர்வடிவாய் விளங்கலின் கண்மணி எனப்பெயர் பெற்றது. அன்றியும், கண்ணாகிய மணியென இருபெயரொட்டுப்பண்புத் தொகையாய்க் கொள்வது முண்டு. உவமவாகுபெயராய்க் கண்மணியைப்போன்றது என்றலும் பொருத்தமாம்.